

COMPREENSIÓ LECTORA. TEXT 1

Llegeix aquest text amb atenció i tria la resposta correcta per a cada pregunta. Marca-la en el FULL DE RESPOSTES 1.

EL PARE ARRIBA DE COP I VOLTA

Divendres a la nit. Pizza de quatre formatges. Crispetes i pega dolça. Pel·lícula de pirates. El teu millor amic esperant-te al sofà i el seu pare que acaba de posar-ho tot a la tauleta i diu:

–Òscar, Nora, el sopar i la pel·lícula estan a punt!

Fantàstic! Hi pot haver una manera millor de començar el cap de setmana?

La mare de l'Òscar, els divendres sempre arriba tard a casa, perquè hi ha reunió de lectors a la llibreria on treballa. Ella n'és la mestressa. A mi m'encanten les reunions de lectors (i encara més els contacontes), però la dels divendres a la nit no m'interessa, perquè és per a pares i mares i només llegeixen llibres avorrits per saber com han d'educar-nos.

Els divendres a la nit, el pare de l'Òscar es queda fins tard fent feina endarrerida de la casa. De vegades planxa, o cus (hi té molta traça!) o fa el sopar mentre escolta la ràdio. És perfecte, perquè deixa que l'Òscar se'n vagi a dormir quan s'acaba la pel·lícula, sigui l'hora que sigui.

Així, doncs, era divendres. Havíem decidit veure l'última de la nostra pirata preferida. L'havíem vista al cinema, és clar, però ara la mirariem asseguts còmodament al sofà. La pel·lícula estava a punt de començar. La pizza feia una olor boníssima. L'Òscar m'esperava per fer la primera queixalada i jo havia anat a la cuina a buscar unes begudes.

–Va, afanya't –vaig sentir que deia el meu amic.

L'Òscar va pitjar el botó *play* del comandament i van començar els anuncis de pel·lícules. A l'Òscar i a mi ens encanten. De vegades, fins i tot més que la pel·lícula. Aquells prometien. El primer anava d'una casa encantada tota plena de bèsties fastigoses. I el segon, d'un os polar molt divertit que se'n va a viure aventures a la selva amazònica.

Vaig agafar un tros de pizza i vaig deixar-me caure al sofà.

En aquell moment va sonar el timbre de la porta.

–Qui deu ser, a aquestes hores? –va preguntar el pare de l'Òscar, fent cara d'estranyat i deixant anar la planxa.

No vam parar-hi gaire atenció. Los polar ens havia deixat gelats. Llavors ens va arribar a les orelles una veu que coneixíem bé. Una veu forta com la d'un cantant, una rialla simpàtica i segura.

Era el meu pare.

L'Òscar va pitjar el botó *pause* i la imatge va quedar congelada a la pantalla.

Vaig girar-me de cara a la porta. Allí hi havia el meu pare, amb el seu somriure encantador i una maleta enorme.

COMPRESIÓ LECTORA. TEXT 1

–Bona nit! Acabo d'arribar dels Estats Units i vinc a buscar la Nora! –va dir.

Vaig córrer cap a ell, per fer-li una abraçada, mentre mirava de calcular quant temps feia que no el veia. Sis mesos? Ell em va atrapar amb els seus braços i em va estrènyer fort, com feia quan era petita.

–Passa, sisplau. No et quedis a la porta –va dir el pare de l'Òscar. Et ve de gust un tros de pizza?

–Pizza? –va dir el meu pare, arrufant el nas. No, moltes gràcies. Ja he sopat.

Va entrar al menjador i va veure les safates amb el sopar i la pel·lícula congelada. Va semblar molt estranyat. L'Òscar em mirava amb cara de pànic, com si em digués: «Te n'has d'anar sense veure la pel·li que esperem fa setmanes?»

En aquell moment m'hauria agradat poder fer amb la realitat el mateix que acabava de fer amb la pel·lícula. És a dir, aturar-la.

Adaptació feta a partir del text de Care SANTOS. *Em venc el pare*, 2011

a.